

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem v Olomouci, Riegrova 12, za účasti **T. I. C. C. R., a. s.**, zastoupené Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem v Praze 4, Zelený pruh 95/97, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2006, č. j. 30 Ca 140/2006 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Stěžovatel **je povinen** zaplatit účastníkovi řízení T. I. C. C. R., a. s. na náhradě nákladů řízení částku 5712 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce Mgr. Zbyška Jaroše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 10. 2006, č. j. 30 Ca 140/2006 – 41, zrušil pro vady řízení rozhodnutí Okresního úřadu Prostějov ze dne 17. 5. 2002, č. j. RR 180/2002 Ti, a rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově ze dne 25. 3. 2002, č. j. SÚ/996/02-Tom. Rozhodnutím Okresního úřadu Prostějov bylo zamítnuto odvolání společnosti T. I. C. C. R., a. s. (dále jen „účastník“) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově, kterým byl zamítnut návrh účastníka na vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene pro stavbu „Tranzitní telekomunikační trasa“, úsek Vyškov – Olomouc. Krajský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci bylo podstatně porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem, a toto porušení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci

samé. Podle krajského soudu šlo především o to, zda stavební úřad odmítá právem svoji kompetenci. K této otázce krajský soud uvedl, že veškeré atributy rozhodovací činnosti zůstávají stavebnímu úřadu zachovány a nelze s poukazem na jinou (soukromoprávní soudní) proceduru popírat vlastní kompetenci věc posoudit z hlediska splnění zákonem stanovených podmínek vyvlastnění a rozhodnout o věci samé jen proto, že o návrhu nelze z faktických důvodů rozhodnout před započítím stavby. Zákonem svěřená kompetence úřadu není závislá na tom, kdy je návrh podán a nezaniká a nepřenáší se na jiný orgán, není-li dodržen obecný požadavek ust. § 58 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), tedy průkaz právem vlastnickým či jiným k předmětnému pozemku. V této souvislosti odkázal krajský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 - 66.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel jako právní nástupce Okresního úřadu Prostějov v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítal, že krajský soud při přezkoumávání správních rozhodnutí vybočil z mezí daných ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., a tato rozhodnutí zrušil z jiného důvodu než bylo žalobou požadováno. Stěžovatel dále s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 As 11/2003 - 50, uvedl, že nelze dovést subjektivní oprávnění na vyvlastnění, a proto se ani nelze u soudu dovolat zkrácení na takovém právu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřoval stěžovatel v tom, že jeho odůvodnění obsahovalo jen kusou zmínku o právním názoru, kterým byl krajský soud při rozhodování veden. Podle stěžovatele krajský soud nijak nezdůvodnil, proč by měl stavební úřad porušit čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Z uvedeného právního názoru krajského soudu vyplývá, že stavební úřad má rozhodovat mimo své kompetence, avšak tento svůj názor krajský soud nijak neodůvodnil. Mezi účastníky řízení je spornou především otázka, zda byl stavební úřad povinen zřídit věcné břemeno podle ustanovení § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“) i poté, co byla stavba (v tomto případě stavba telekomunikačního zařízení) již postavena, resp. započata. Stěžovatel má za to, že tomu tak není a odkázal v této souvislosti na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 As 67/2005 - 33. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného rozsudku.

Účastník ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s tvrzením stěžovatele, že krajský soud při svém rozhodování porušil ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. a odmítl rovněž námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Dále uvedl, že správní orgány chybně interpretovaly ust. § 91 zákona o telekomunikacích, které je nutno aplikovat tak, že pro případ, kdy se vlastník dotčené nemovitosti nedohodne se zřizovatelem telekomunikačního zařízení před zahájením stavby, rozhodne následně o omezení vlastnického práva v souladu s ust. § 108 stavebního zákona a ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích místně příslušný stavební úřad. Ten již není zákonem nijak časově omezen a je povinen vydat rozhodnutí o zřízení věcného břemene bez ohledu na to, zda byla realizace stavby již zahájena či dokončena. Podle účastníka trvá stěžovatel na rigidním výkladu ust. § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích, a to i přes opačný názor krajského soudu, jehož správnost byla opakovaně potvrzena Nejvyšším správním soudem. Na základě výše uvedených skutečností účastník navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil

stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou směřující proti vybočení z mezí daných ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. Argumentaci, kterou se stěžovatel snaží dovodit neexistenci subjektivního veřejného práva účastníka, nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu akceptovat. V daném případě se jedná o veřejné subjektivní právo na zřízení věcného břemene, resp. vydání rozhodnutí ve věci jeho návrhu na zřízení věcného břemene, a to při splnění zákonem stanovených požadavků. V tomto ohledu jde tedy argumentace stěžovatele nesprávným směrem, nehledě na to, že použitá judikatura byla v daném případě použita selektivně a účelově. V stěžovatelem citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 As 11/2003 – 50, je uvedeno, že rozhodnutí správního orgánu o vyvlastnění či o nuceném omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene je veřejnoprávní záležitostí, a proto přezkum těchto rozhodnutí náleží správním soudům. V daném případě se při rozhodování o nuceném omezení vlastnického práva uplatňuje veřejnoprávní metoda právní regulace a je tedy plně na místě přezkum v rámci správního soudnictví, jemuž lze jistě podrobit i situaci, kdy stavební úřad návrh na zřízení věcného břemene ve smyslu § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích zamítne tak, jako se to stalo v případě účastníka. Tato námitka je proto nedůvodná.

Rovněž námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že spornou otázkou v posuzovaném případě bylo, zda je stavební úřad oprávněn zřídit věcné břemeno podle ustanovení § 91 odst. 3 telekomunikačního zákona i poté, co byla stavba telekomunikačního zařízení postavena, popřípadě zahájena. V tomto ohledu krajský soud dostatečně jasně konstatoval, z jakých důvodů považuje všechny atributy rozhodovací činnosti příslušného stavebního úřadu za zachované s tím, že zákonem svěřená kompetence stavebního úřadu není závislá na tom, kdy je návrh podán. Současně rovněž připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu, která konvenuje s daným právním názorem. Zcela nedůvodné je tvrzení stěžovatele, že krajský soud neodůvodnil možnost porušení Ústavy a Listiny stavebním úřadem, protože krajský soud Ústavou ani Listinou v napadeném rozsudku neargumentoval.

Stěžejní námitkou ve věci tedy zůstala námitka nesprávného právního posouzení otázky časového omezení zřízení věcného břemene podle ustanovení § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu týkající se této věci vycházela z názoru vyjádřeného v rozsudku ze dne 24. 3. 2005, č. j. 5 As 11/2003 – 66, publikovaném pod č. 630/2005 Sb. NSS. V něm je uvedeno, že „příslušný stavební úřad nemůže zamítnout návrh na zřízení věcného břemene podle § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, jen s poukazem na skutečnost, že žádost je podána až po provedené pokládce telekomunikační sítě.“ Poté, co sedmý senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžné poradě k právnímu názoru odlišnému od názoru již vyjádřeného v citovaném rozsudku, byla problematika zřízení věcného břemene stavebním úřadem až po zřízení stavby podle § 91 odst. 3 zákona o telekomunikacích v souladu s ustanovením § 17 odst. 1 s. ř. s. postoupena usnesením ze dne 27. 7. 2006, č. j. 7 As 67/2005 - 33 (na něž rovněž odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti), k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který usnesením ze dne 20. 3. 2007, č. j. 7 As 67/2005 - 33, tento právní názor potvrdil, přičemž konstatoval, že považuje omezení vlastnického práva, k němuž zákonodárce zákonem o telekomunikacích přistoupil, za proporcionální, tedy za takové, jež je v souladu s jinými ústavněprávními garancemi, a současně je považuje za takové, jež šetří jejich podstatu a smysl ve smyslu čl. 4 odst. 4

Listiny základních práv a svobod. Omezení vlastnického práva plynoucí z možnosti vyslovit ex actu zřízení věcného břemene k části nemovitosti pro účely zřízení a provozování telekomunikačního podzemního vedení vyplývají ze zákona, jsou ve veřejném zájmu a náleží za ně náhrada. Takové omezení je legitimní a proporcionální. Časový okamžik, kdy by tak mohl orgán veřejné moci konstituovat ono omezení, pak nepovažuje rozšířený senát Nejvyššího správního soudu za určující. S ohledem na tento závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je i tato stížní námitka nedůvodná.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Účastníkovi, který byl v řízení úspěšný, byla přiznána náhrada nákladů podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 2 úkony ve výši 2 x 2100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč, zvýšená o daň z přidané hodnoty v sazbě 19 % ve výši 912 Kč, celkem tedy 5712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu